

Адрес за кореспонденция:

Янко Янков

ж. к. “Дианабад”,
Блок 4, етаж 6, ап. 38
(тел. **868-77-14**)

София 1172

*****

19 декември 2005 г.

Кого защитава Западът – Човешките права или Червената мафия?

LPC-Embassy-001/ 29 септември 2005 г.

LPC-Embassy-002/ 30 септември 2005 г.

LPC-Embassy-003/ 10 октомври 2005 г.

LPC-Embassy-004/ 06 декември 2005 г.

LPC-Embassy-005/ 07 декември 2005 г.

LPC-Embassy-006/ 19 декември 2005 г.

**До техни Превъзходителства Посланиците,
акредитирани в България от държавите -
членове на Европейския съюз и САЩ**

До академик **Иван Н. Юхновски**

Председател на Българската академия на науките
ул. “15 ноември” № 1
(площад “Народно събрание”)
София 1000

Информационно копие:

До г-н **Георги Първанов**,

Президент

бул. “Княз Дондуков” № 2

София 1000

До г-н **Максим Минчев**,

Генерален директор

на **Българската телеграфна агенция (БТА)**

бул. “Цариградско шосе” № 49

София 1124

До **Радио “Би Би Си”**,

Български отдел, Софийско кореспондентско бюро,

ул. “Княз Борис I” № 67

София 1000

Ваши Превъзходителства,

Господин Председател на БАН,

Разбира се, че е напълно излишно да Ви питам *“Каква е конкретно за мен разликата между 1975-1976 г. и 2005-2006 г.?”* не защото не знаете, а именно защото много добре знаете.

А много добре знаете, именно защото във Вашите архиви, оперативно-информационни служби и библиотеки (и най-вече на **посолствата на Великобритания, САЩ, Германия и Франция, както и в администрацията и библиотеките на Българската академия на науките**) се намира *богата документация, отнасяща се за мен , включително и научни и документални книги.*

Преди всичко разликата, разбира се, е в това, че тогава България бе член на комунистическия военно-политически блок, наречен **“Варшавски договор”**, както и на ръководената от Москва т. нар. **“Международна социалистическа общност”** (най-главната характеристика, на която, всъщност, беше упражняваният от нея не толкова международен, колкото именно вътрешен тероризъм, и всички осъществявани от комунистическата власт политически репресии идеологически бяха оправдавани като извършени в името на тази **“братска комунистическа обвързаност”** и като насочени против **“злостните врагове”** на това **“братство по идеология и по оръжие”**). Докато сега България е член или кандидат да стане член на всичките онези т. нар. **“Западни”** организации, срещу които по онова време водеше напълно реална и интензивна военно-политическа, макар и т. нар. **“студена”**, война, и **именно заради моята привързаност към ценностите на този Запад точно тогава аз и цялото мое семейство станахме обект на изключително интензивно, систематично и жестоко тотално терористично посегателство.**

Освен това разликата, разбира се, е и в това, че:

⇒ докато тогава аз и всичките членове на моето семейство бяхме изключително жестоко репресирани именно заради нашата естествена привързаност към официалните Западни ценности и отказът ни да приемем “ценностите” на терористичната комунистическа власт,

⇒ то сега, след политическите промени от 1990 г., аз и всички останали и живи членове на моето семейство сме подложени на още по-интензивно и още по-жестоко унищожение просто защото същият този Запад легитимира като свой **“демократични партньори”** и официални представители и носители на **Западните ценности именно нашите палачи,** на които предостави правото и възможността да продължат да упражняват своята **вътрешно-терористична стратегия с още по-голямо, и дори перверзно, ожесточение.**

А иначе, както палачите, така и моделът на езекуционният механизъм, по който те действуват, са едни и същи.

1) По решение на Научния съвет на Института за правни науки при Българската академия на науките през 1973 г. бе обявен конкурс за т. нар “научен сътрудник” (т. е. “научен изследовател”); съгласно Закона конкурсът е обявен в официалното информационно издание на Българската държава, наречено **“Държавен вестник”** – в **брой 101 от 21 декември 1973 г.**

След проведеното **“Състезание между кандидатите”** решението на специалната комисия е обсъдено от Научния съвет, и едва след като **Научният съвет е взел положително решение,** Директорът проф. **Ярослав Радев** е издал **“Заповед № 8 от 22 април 1974 г.”**, с която аз, **Янко Н.Янков,** съм назначен на научна работа.

2) По решение на Научния съвет на Института за правни науки при Българската академия на науките през 1994 г. е обявен конкурс за т. нар. “Старши научен сътрудник по Теория и философия на правото. Политически и правни учения” (т. е. “Старши научен изследовател”); съгласно Закона конкурсът е обявен в официалното информационно издание на Българската държава, наречено “Държавен вестник” – в брой 19 от 2 март 1994 г.

След проведения конкурс т. нар. **“Висша атестационна комисия”** ми е издала **“Свидетелство за научно звание”** № 1729 от 09.10.1995 г., с което ми е присъдено научното звание **“Старши научен сътрудник Втора степен”**. След това **Научният съвет на Института за правни науки при БАН** е взел решение, съгласно което е възложил на Директора на Института да сключи с мен **нов трудов договор**. Така, с т. нар. **“Допълнително споразумение към трудов договор”** РД-15 № 16 от **13.10.1995 г.** аз съм поел изпълнението на длъжността **“Старши научен сътрудник по Теория и философия на правото. Политически и правни учения”**, като договорът е сключен за т. нар. **“неопределено време”** (което означава, че става въпрос за т. нар. “постоянна работа”, а не за срочна) и за **“пълно работно време”**.

След това между мен и Института за правни науки при БАН е сключен **нов трудов договор (“Трудов договор” № 101 от 23.06.2000 г.)**, по силата на който в предишния договор е променена само една единствена клауза, съгласно която вече става въпрос за договор за **“непълно работно време 1/2 щат”**, като **всички останали клаузи условия са останали непроменени.**

3) На 08 декември 2005 г. получих по пощата т. нар. “Препоръчано писмо” № 2444, при отварянето на което разбрах, че със Заповед № 165 от 05.12.2005 г., подписана от Директора на Института Цветана Каменова, трудовият ми договор е прекратен едностранно и без предизвестие, считано от датата 05 декември.

Впрочем, от пощенското клеймо пределно ясно личи, че заповедта всъщност е била издадена **не на 05, а на 06 декември**, и аз подчертавам този на пръв поглед дребен факт, тъй като, както ще стане ясно от изложението ми, този именно факт има доста съществено значение.

4) Коя и каква, всъщност, е Цветана Каменова?

С **Цветана Николаева Каменова** се познаваме още като студенти, тъй като бяхме в един и същи учебен курс. Само три месеци след моето дипломиране аз постъпих на научна работа в Института за правни науки при БАН и едновременно с това като асистент в Юридическия факултет на Софийския университет, и там станах колега на нейния баща **Никола Каменов**. Както по онова време, така и днес, **Никола Каменов** беше (и е) много близък приятел на **проф. Доко Доков**, а аз бях асистент точно на този професор. Освен това се оказва, че неговото родно село е само на 12 км от моето родно село, което обстоятелство послужи като повод за установяването не само на колегиални, но и на (външно и видимо считани за добри) землячески взаимоотношения.

Така, в контекста на тези обстоятелства, аз узнах, че още като 16-17-годишен **Н. Каменов** се е бил изявявал като **виден нелегален комунистически функционер** и деец против царската власт, и че благодарение на това след идването на комунистите на власт той бил получил най-висшия привилегирован статус, наречен **“Активен борец против фашизма и капитализма”**, във връзка с което, освен това, получил привилегията да не само да бъде записан без какъвто и да е приеман изпит да учи в

единствения тогава Юридически факултет, но и да завърши юридическото си образование, без въобще да посещава лекции, както и да го завърши само за две, вместо за пет, години.

Самият той ми е казвал, че още преди дипломирането си е работел като следовател в системата на Държавна сигурност, че след дипломирането си вече е бил назначен в екипа на “елитните следователи”, че като такъв на него са му били възлагани “най-важните и най-отговорните” дела, както и че е бил един от следователите по делото на осъдения на смърт виден комунистически деец **Трайчо Костов**. Както самият той, така и **проф. Доко Доков** с гордост са ми казвали, че благодарение на него са намерили смъртта си “много злостни врагове”, които са били осъдени на смърт и разстреляни, както и че поне трима души са били убити лично от него в килиите на Държавна сигурност, след което са били осъдени на смърт и смъртта им е била оправдана като настъпила след осъждането и в резултат на осъждането им.

Самият той ми е казвал, че след като **Т. Костов** е бил официално реабилитиран и осъждането му е било признато за “грешка на Партията”, той, **Н. Каменов**, е бил “наказан” да не бъде повече следовател и е бил изпратен “*на работа*” в **Института за правни науки при БАН**. Нещо повече – самият той ми е казвал, че когато е бил изпратен в **Българската академия на науките “на работа”**, както всички от изпращащите го, така и всички от посрещащите го много добре са разбирали и знаели, че специално при него въобще не е ставало въпрос за “*научна работа*” и че всъщност е ставало въпрос за т. нар. “*легендиране*”, тоест, за “*прикритие*” на “*работа в полза на Държавна сигурност*”.

Твърде любопитно е и самото негово отношение към формално възложената му “*научна работа*” – самият той с особен мазохистичен хумор ми е разказвал как в продължение на много години, разхождайки се по софийските улици, най-редовно се е отбивал в многобройните руски книжарници и си е купувал книги, за които е считал, че принадлежат към сферата на “*Трудовото право*” (т. е. по специалността, по която формално е бил назначен и която според класификацията на науките се е отнасяла към сферата на т. нар. **Гражданско право**), и как веднъж, когато решил да пише и започнал да прелиства тези книги, за да препише нещо от тях, с изненада установил, че всичките били по специалността “*Трудово-изправително право*” (т. е. по специалността “*Изпълнение на наказанията*”, принадлежаща към безкрайно далечната от неговата специалност сфера на **Наказателното право**).

Специално тук (в това изложение) ще се въздържа от разказването на *пикантните подробности на една изключително интересна случка*, редица от елементите на която несъмнено са описани и в документацията, намираща се в архива на бившата Държавна сигурност. Ще спомена само това, че възползвайки се от лековерието на съпругата на **Никола Каменов** (майка на **Цветана Н. Каменова**) аз получих нейното пълно съдействие и една вечер посетих дома им, където **по предварително добре планиран от мен сценарий**¹, включително и чрез разиграване на скечове с железни каратистки щеки, включително и чрез здравето завързване на “домакина” с въже за стола в кухнята, накарах **Никола Каменов** да се напикае в гащите си от страх и да признае пред мен и пред съпругата си, че неговите “интензивни връзки” с моята тогавашна съпруга са “чисто служебни” и са **по искане на полковниците от Шесто управление на ДС Петър Петров и Найдено Петров** и че

---

¹ На художествено-театралната страна на сценариотехниката още по онова време се бях научил от литературата, когато учех във Факултета по славянски филологии; освен това по онова време аз преподавах специалността “*Теория на социалното управление*”, главният съдържателен елемент на която бе именно сценариотехниката и изборът на варианти за управленско поведение.

така той е изпълнявал по отношение на мен специални строго секретни задачи, включени като част от голям разузнавателно-провокативен план.

А сега още нещо, надявам се, не по-малко интересно и важно.

Преди време, през 1993-1994 г., когато т. нар. **Съюз на демократичните сили** (СДС) беше управляваща коалиция, като ръководител на **Партия Либерален Конгрес** не само бях една от важните фигури на политическата сцена, но и като член на ръководството на тази коалиция бях организирал половината от партиите, чрез гласовете на които блокирах всички опити на мафията да прокара чрез контролираните от нея партии каквито и да са важни за нея политически решения.

Тогава именно на най-високо ниво в йерархическата структура на мафията е било взето решение за моето отстраняване от ръководството на управляващата партийна коалиция, а тъй като по онова време се ползувах от изключителното благоволение на т. нар. електорални маси и беше невъзможно те да бъдат пропагандно настроени против мен, елиминационната стратегия на мафията бе насочена към това да бъдат консолидирани срещу мен всички мафиотски слоеве, които се страхуват, че ще им бъде потърсена наказателна отговорност за извършените от тях престъпления.

Тогава именно, в изпълнение на този елиминационен план, **депутатът от пловдивската листа на СДС Павел Шопов** (същият, който днес е депутат от листата на коалиция “**Атака**”) при една от срещите си с гражданите на гр. Пловдив бе направил изявление, че **Парламентарната група на СДС** е била взела решение да **предложат Янко Янков за Министър на вътрешните работи**, за да “разпертушини” всички престъпници от комунистическия елит. Такова решение въпросната Парламентарна група, разбира се, въобще не е била вземала, но бомбастичното изявление на **Павел Шопов** бе официално съобщено по новините на Българската национална телевизия и тиражирано в почти всички вестници. Така, всъщност, чрез консолидиране на почувствувалите се като застрашени престъпници от мафиотския елит започнаха т. нар. процеси на “замразяване” на моето участие в решенията на управляващата коалиция, а после и на отстраняване. Това, обаче, го разбяхме не повече от 20-30 души от политиките, а всички останали българи бяха категорично убедени, че в най-скоро време аз ще стана Министър на вътрешните работи.

И както често пъти се случва в аналогичните ситуации, т. нар. “полза от вредата” беше тази, че **Цветана Н. Каменова**, която по онова време беше не само **Директор на Института за правни науки при БАН**, но и **Декан на Юридическия факултет при Пловдивския университет**, водена от глупавата представа, че всичко, което се пише по вестниците и се съобщава по телевизията е “самата истина” и е “абсолютно вярно”, беше решила, както се казва в един жаргонен израз, “**да бяга преди вятъра**”, и така ме покани на среща, която се състоя в сградата на Института.

Тогава именно тя ми каза, че на нея ѝ се е бил обадил **Младен Апостолов Младенов**, бивш наш състудент, с когото сме били в един курс, който е и **бивш полковник от Първи отдел на Шесто управление на Държавна сигурност** и **един от ръководителите на агентурата в Института за правни науки при БАН**, и който по онова време беше **ръководител на Информационно-аналитичния отдел на мафиотската групировка “Мультигруп”**. Така, в разговора ни тя първо обоснова тезата, че той е бил поискал от нея да направи така, че аз да не преподавам повече в ръководения от нея Юридически факултет, при което тя му била отговорила онова, което той несъмнено много добре предварително е знаел, а именно, че аз въобще не преподавам никъде нищо, тъй като се занимавам само с науката си в **Института в БАН** и с политика.

Така, след това въведение **Цветана Н. Каменова** ми каза следното: *“Много добре зная, че като станеш Министър веднага ще разбереш кои от Института са били агенти на Държавна сигурност. Тъй като там ще срещнеш и моето име, искам още сега да ти кажа, че по онова време, когато теб те преследваха, аз не бях в България и мен въобще не са се и опитвали да ме включват в операциите против теб, тъй като аз работех не за Шесто, а за Първо и Второ Главно управление.”*

И още нещо по същия въпрос.

С мое изложение, имащо дата 16 февруари 2004 г. и адресирано до **Главния прокурор Никола Филчев** и **Министъра на вътрешните работи Георги Петканов**, съм поискал да бъдат разследвани редица факти и обстоятелства, на което мое искане и двамата въобще не са отговорили абсолютно нищо. Текстът на това мое искане, обаче, е публикуван на с. 409-432 на Том 6 на моята документална книга *“Документ за самоличност. Политическа документалистика”*.

В изложението наред с всичко останало съм поискал да бъдат разследвани и причините за смъртта на моя съученик и приятел **Васил Дончев**, който беше **титулярен Председател на Софийския градски съд**. Изрично и ясно съм посочил, че считам, че смъртта на **Васил Дончев** е резултат от т. нар. *медикаментозен тероризъм* и е дело на **Държавна сигурност**, както и че най-вероятната причина за това е фактът, че той, прикривайки се зад фалшивия предлог за служебно ползуване, бавно и постепенно е изисквал от архивите на МВР всички дела, които са били свързани с моето име, включително и делата на *агентите, които са били на прикритие като учени в Института за правни науки при БАН* и в **Юридическия факултет на Софийския университет**, след което си е правил по две ксерокс-копия – едното за него, а другото – за мен.

Така, благодарение на **Васил Дончев**, наред с всичко останало, аз зная и за един факт, който ако не беше психологически зловещ, можеше да бъде разглеждан като комичен. В една от папките са се намирали *поставени едно след друго две агентурни донесения, отнасящи се за мен по времето, когато аз вече съм се намирал в затвора* – едното е било написано от **Цветана Каменова**, а другото от **Е. С.**, като и двете донесения са третирали проведения между тях разговор във връзка с мен, който разговор е бил проведен при тяхната (случайна или не) среща в Москва.

5) Още същият ден, в който получих заповедта за уволнението, разговарях с **проф. Поля Голева**, която заема официалната административна длъжност **“Заместник-директор на Института за правни науки при БАН”**; и макар че тя ми каза, че въобще не знае абсолютно нищо за факта на моето уволнение, аз си позволих да не повярвам на нейното твърдение.

После се обадох и разговарях със **ст. н. с. Веселин Цанков**, който изпълнява длъжността **Научен секретар на Института за правни науки при БАН** (това е административна длъжност, заемана от лице с научно звание, задължението на което е да бъде *“оперативен заместник на Директора”*), когото попитах какво е било неговото участие в механизма на моето уволнение. В отговор той ми каза, че не е участвувал в никакъв официален процес (заседание) на обсъждане и вземане на решение по въпроса, и че **Директорът Цветана Каменова** само еднолично и официално го е била *“уведомила”* за решението си, което той е приел мълчаливо. Макар че с тези си думи той се опита да оневини себе си (подчертавайки, че не е имал *“активно”* участие), моето мнение е, че дори и да е така, то неговото *“пасивно”* участие е несъмнено, и че юрист, който е готов да приеме мълчаливо и безропотно едно демонстративно беззаконие, е виновен почти толкова, колкото и онзи, който извършва

беззаконието, тъй като встъпва като висококвалифициран съучастник в съответното беззаконие.

Уточнение: Едва ли, обаче, е случаен фактът, че преди да дойде на работа в Института за правни науки при БАН **Веселин Цанков е бил висш действащ офицер от тайните служби на Министерството на вътрешните работи**; поради което напълно логичен е изводът, че той е бил изпратен в Института като **“офицер под научно прикритие” (“офицер под прикритието на учен”)**.

б) След тези два разговори стехох, че е излишно и безсмислено да разговарям с останалите **членове на Научния съвет** и най-вече с така наречените **“членове на обкръжението на Директора”**, благодарение на които **Директорът Цветана Каменова** обезпечава вземането и изпълнението на всички решения.

Все пак, обаче, за да Ви стане ясно точно какви хора участвуват във вземането и в обезпечаването на решенията в Института за правни науки при БАН за илюстрация ще посоча само няколко имена:

а) проф. Никола Филчев: ⇒агент на Държавна сигурност, участвувал в строго оперативните мероприятия по моето предишно противозаконно уволнение от Института и по моето противозаконно осъждане и вкарване в затвора; ⇒бивш Заместник-Министър на правосъдието; ⇒сегашен (в продължение на седем години) Главен прокурор; ⇒член на Научния съвет на Института за правни науки, без да има правото да бъде такъв, тъй като е на основна месторабота другаде – други учени, които отговарят на същите условия са елиминирани, без официално да е обяснено защо, но при достатъчната яснота, че това е така, защото този човек е достатъчно **предана на мафията политическа проститутка**.

б) проф. Васил Мръчков: ⇒бивш агент на Първо (разузнавателно) и на Второ (контраразузнавателно) управления на Държавна сигурност; ⇒бивш представител на България в контролираната от КГБ и базирана в Женева т. нар. “Международна организация по труда”; ⇒бивш Главен прокурор на България, по времето на мандата на когото като такъв аз не само пребивавах в затвора като абсолютно невинно осъден, но и бях подложен на изключително жестоко третиране и брутални издевателства, извършването на които е било обезпечавано именно от Главния прокурор; ⇒член на Научния съвет на Института за правни науки, без да има правото да бъде такъв, тъй като е на основна месторабота другаде – други учени, които отговарят на същите условия са елиминирани, без официално да е обяснено защо, но при достатъчната яснота, че това е така, защото този човек е достатъчно **предана на мафията политическа проститутка**.

в) Проф. Кино Лазаров: ⇒бивш елитен офицер от Второ и Шесто управления на Държавна сигурност; ⇒бивш заместник-председател на Съвета по законодателството при Държавния съвет по времето на **Тодор Живков**; ⇒един от подписалите (на 18.02.1982 г.) предложението за моето уволняване от Института; ⇒не само член, но и Председател на Научния съвет на Института за правни науки, без да има правото да бъде такъв, тъй като е на основна месторабота другаде – други учени, които отговарят на същите условия са елиминирани, без официално да е обяснено защо, но при достатъчната яснота, че това е така, защото този човек е достатъчно **предана на мафията политическа проститутка**.

г) Проф. Емилия Къндева: ⇒бивш агент на Шесто управление на Държавна сигурност; ⇒бивш комунистически партиен секретар на Института; ⇒един от подписалите (на 18.02.1982 г.) предложението за моето уволняване от Института;

⇒лъжесвидетел по следственото дело, по което съм осъден; ⇒член на Научния съвет на Института за правни науки, без да има правото да бъде такъв, тъй като е на основна месторабота другаде – други учени, които отговарят на същите условия са елиминирани, без официално да е обяснено защо, но при достатъчната яснота, че това е така, защото този човек е достатъчно *предана на мафията политическа проститутка*.

д) Ст. н. с. Милчо Паликарски: ⇒бивш подполковник от Държавна сигурност; ⇒бивш преподавател в специалната школа на комунистическата Държавна сигурност; ⇒бивш началник на правния отдел на Министерския съвет по времето на **Тодор Живков**; ⇒бивш секретар на Съвета по законодателството при Държавния съвет по времето на **Тодор Живков**; ⇒един от онези членове на Научния съвет на Института, които през 1982 г. бяха гласували за тогавашното мое уволнение; ⇒човек, който няма никаква научна продукция, но винаги е бил член на Научния съвет на Института; ⇒човек, който винаги е бил виден фактор във властта както преди, така и след политическите промени от 1989-1990 г., синът на когото също така е такъв, действайки като високопоставен експерт и съветник както в предишното, така и в сегашното правителство.

7) Прекратяването на трудовия ми договор е извършено при брутално погазване на един от най-важните принципи и една от най-важните правни норми, отнасящи се за този вид трудови договори.

Става въпрос за това, че съгласно текста на **чл. 40, ал. 1, т. 8 от Устава на БАН** прекратяването на такъв договор ("*освобождаването на лица с научни звания*") **може да стане единството по решение на Научния съвет**, а от текста на заповедта е видно, че такова решение въобще не е било вземано.

Като не е спазила изискването за наличие на такова решение на Научния съвет, **Директорката на Института Цветана Каменова** несъмнено е извършила изключително грубо нарушение на моите права, а издаденият от нея акт подлежи не само на отмяна, но е и основание за заплащане на всички свързани с това материални и морални вреди, както и пропуснати ползи.

8) Но тук, обаче, има нещо много повече и **много по-зловещо** от фактологията на един трудово-правен спор,

тъй като става въпрос не само за уволнение, продиктувано от политически и мафиотски интереси,

а и за уволнение, продиктувано от волята и интересите на същите онези индивидуални личности и организационни сили, които действайки по-рано като Държавна сигурност, осъществиха изключително жестоки репресии против мен и моето семейство, а днес, действайки като извън-държавна и над-държавна Червена мафия, с още по-голямо ожесточение продължават да правят същото,

и най-вече за уволнение, перверзната зловещност на което е свързана с факта, че същите тези хора по-рано извличаха легитимното си право да вършат престъпленията си от **своята преданост към Москва** и с аргумента, че правят това в името на московските комунистически ценности, и че днес същите тези комунистически палачи с още по-голяма ехидност и перверзна жестокост извличат легитимното си право да продължат да бъдат такива и да вършат същата престъпна дейност, позовавайки се на **своята преданост към Запада**, който именно ги е легитимирал като свои

“демократични партньори” и им е възложил да оправдават престъпната си терористична дейност като извършвана в името и в защитата на Западните ценности.

9) Фактите, които ще изложа тук, ми дават абсолютно неопровержимото право да твърдя, че *това брутално нарушение на моите трудови права въобще не е и не може да бъде разглеждано като “трудова-правен спор”, тъй като е само едно от изключително многобройните прикрития на политическите репресии, които продължават против мен и моето семейство още от 1975 г. до днес, тоест – вече повече от тридесет (30) години.*

При това, както много добре знаете, многобройните други факти в този аспект съм изложил в многобройните ми изложения до Главния прокурор и до европейските посланици в София, които изложения, освен това, са публикувани в моята шесттомна документална книжна поредица, озаглавена *“Документ за самоличност. Политическа документалистика” (Том 1, Том 2, Том 3, Том 4, Том 5 и Том 6).*

Освен това, тъй като много добре познавам **Цветана Каменова** най-малко от 35 (тридесет и пет) години, абсолютно категоричен съм, че тя е толкова страхлива в поведението си, че никога не прави абсолютно нищо, ако не ѝ е наредено от друг, който да поеме отговорността. А конкретният случай е повече от красноречив: от документацията в Института за правни науки при БАН е видно, че за да може да обезпечи легитимността на издаваните от нея заповеди за годишен платен отпуск тя винаги предварително е обезпечавала наличието на решение на Научния съвет, но за да ме уволни от работа тя въобще не се позовава на решение на Научния съвет.

10) За да стане много по-ясна политическата мотивираност на това уволнение, ще направя съвсем кратко въведение, същността на което, впрочем, се съдържа както в книгите ми, така и в многобройните ми изявления в печатните и електронните медии.

От 1989-1990 г. до днес в България е налице мощна политическа криза, в най-дълбоката основа на която стои обстоятелството, че **предишната т. нар. Държавна сигурност, която по-рано действуваше като филиал на руската КГБ, днес се е трансформирала (или по-точно - трансмутирала) като филиал на Руската Червена мафия.**

Работата е там, че *генезисът и дейността на Руската Червена мафия са коренно различни от генезиса и дейността на всички останали известни на човечеството мафии*, а това е свързано и с генезиса и дейността на СССР и неговата **Червена армия** (включваща не само армията в тесния смисъл на думата, но и въоръжените сили на КГБ).

В историята обикновено се приема, че първо възниква държавата и едва след нея възникват и се формират съответстващите на същността на тази държава нейни структури, включително и армията като една от тези структури. При СССР, обаче, това съвсем не е така – там първо е възникнала **Червената армия** и едва по-късно е възникнала създадената от нея държава, както и по-късно създадените от същата армия европейски и други сателитни държави.

В този именно смисъл, макар и формално и официално **Червената армия** (и респ. нейните европейски и други филиали) да е била част от структурата на държавата, *тя всъщност е стояла над държавата и над обществото, които са били превърнати в ниско-йерархични части от нейната структура.*

След т. нар. политически промени от 1989-1991 г. **структурите на Червената армия** формално са изведени и поставени извън държавата и обществото и са

превърнати в структури на Червена мафия, но *зависимостта на държавата и на обществото от тези структури не само не е била премахната, но дори е станала още по-свирена*, при което най-перверзното е, че кръстникът на този трасмутационен процес е Западът, който именно се съгласи и позволи това да стане така.

Така днес държавата и обществото (обществените организации – партии, профсъюзи и пр.) всъщност са тотално приватизирани от извън-държавната и над-държавната Червена мафия и са включени в нейната структура като най-нискоерархични звена, поставени много по-ниско от повечето от останали звена на мафията, като напр. звената за трафика на оръжие, наркобизнеса, проституцията и пр.

Днес именно *мафията определя кой да бъде* Президент, Министър-Председател, Министър, Председател на Народното събрание, Председател на Парламентарната група на управляващата партия, депутат, **Главен прокурор**, Върховен съдия, Ректор на Университет и декан на факултет, Председател на БАН и **Директор на Институт от системата на БАН**, и прочее - точно така, както определя и кой да бъде “мадам” на проститутките, и прочее.

При това често пъти е доста трудно да бъде определено дали длъжността “мадам на проститутките” е по-висока или по-ниска длъжност от държавните длъжности *Президент, Министър-Председател, Главен прокурор и прочее*, и във връзка с това особено внимание заслужава факта, че примерно арестуваният в Испания **Илчев-син** там е изпълнявал длъжността “мадам на българските проститутки”, а депутатът в българското Народно събрание **Илчев-баща** тук е изпълнявал длъжността **Председател на парламентарната група на управляващата партия**, или иначе казано – “мадам на елитарните български политически проститутки”.

Така, в контекста на тази ситуация може да се счита за напълно адекватна на реалността възможността човек да се обръща към *Президента, Министър-Председателя, Главния прокурор и прочее* с титулуващото обръщение “Мадам”.

Така, в контекста на тази ситуация **Червената мафия** с изключително голяма прецизност се отнася и към въпроса “**Кой ще бъде “Мадам Главен прокурор”?**”

11) На 01 декември 2005 г., четвъртък, Гражданският комитет “Защита на истината” град Велико Търново с пощенския статус “Препоръчано писмо” е изпратил т. нар. “**Предложение**”, адресирано до **Председателя на Висшия съдебен съвет, Телевизия СКАТ, Президента на България, Ръководителя на Европейската делегация за България Дмитрис Куркулас и Българската телеграфна агенция**.

Съгласно текста на това “**Предложение**” въпросният Гражданският комитет недвусмислено и твърдо настоява на вече обявената за вакантна след три месеци длъжност “**Главен прокурор**” да бъде назначен “*ст. н. с. от Правния Институт на БАН Янко Янков*”.

Уточнение: За мен е странно, че класическите комунисти (освен до известна степен **Тодор Живков**) не умееха да управляват чрез механизма на т. нар. “*политическо шоу*”. Според мен ако **Сталин** беше овладял изкуството на **политическото шоу** и чрез него беше превърнал в шоу смъртта на милионите хора, убити от Системата, то днес наистина територията на цялото земно кълбо щеше да е територия на **Великия СССР**. Това изкуство, обаче, днес е овладяно от неговите политически наследници в България, които превъзходно умеят да управляват именно чрез механизма на **политическото шоу**, чрез механизма на **шоуизирането** на всичко, което иначе, без този механизъм, би следвало да ги свали от власт.

Преди седем години същият този Граждански комитет бе направил същото “Предложение”, но тогава **Системата на Червената мафия** беше толкова обективно силна, реално стабилна и психически спокойна, че просто мълчаливо го игнорира, без въобще да ѝ се налага да го “шоуизира”.

Днес, обаче, **Системата на Червената мафия** вече не е уверена в своята сила и стабилност, поради което е и психически неспокойна, и именно поради всичкото това тя днес (или поне на този етап) дори не е посмяла да се опитата да шоуизира това “Предложение” и е предпочела да пристъпи към него конфронтационно.

Въпросното “Предложение” на този Граждански комитет наистина е “**крайно противоположно**” за “**здравето и живота**” на **Системата** просто поради най-обикновената причина, че **още от времето на** т. нар. “Национална политическа кръгла маса” и т. нар. “Велико Народно събрание” **до днес** аз винаги съм правел публични изявления, с които съм подчертавал, че въпреки активното ми участие в политиката за мен не съществува никакъв политически шанс, тъй като престъпниците от Държавна сигурност и от мафията няма да позволят да има такъв; и че те няма да позволят съществуването на такъв шанс, защото много добре знаят, че **първото нещо**, което ще направя, е да поискам **елегантно, но мощно европейско полицейско присъствие, което да обезпечава изпълнението на решенията, които ще бъдат вземани**, и че **второ нещо**, което ще направя, е позовавайки се на духа и нормите на европейското право да оповестя съдържанието на досиетата на всички дипломирани юристи и на всички, които се занимават с бизнес.

Според мен, обаче, сегашното “психическо неспокойство” на Системата е субективно и неоснователно. **Първо**, защото “**натиск отдолу нагоре**” е невъзможен, тъй като т. нар. “**български гражданин**” въобще не е “гражданин” и не е способен да бъде организиран в “гражданско общество”, което да упражни такъв натиск, изразител на който натиск да бъде аз. **Второ**, защото “**натиск отгоре надолу**” не е възможен също така, тъй като **Западът** не е заинтересован да го направи, а предпочита да прилага добре познатият “**Метод на Тодор Живков**”, известен още и като “**Метод на градивната критика**”, при прилагането на който **Т. Живков** “смело и критически” наричаше някои от своите подчинени “местни феодали”, но или въобще не ги сменяше, или ги сменяше така, че системата да остане непокътната. Впрочем, както е известно, най-дълбоката същност на този метод се състои в това на хората да бъде давана фалшива надежда, че промените ще настъпят поради натиск “отгоре”, поради което е безсмислено те да се опитват да се организират и да правят натиск “отдолу”.

Именно поради всичкото това когато узнах за “Предложение”-то на Великотърновския Граждански комитет, аз просто погледнах на него като на началото на едно поредно “политическо шоу”.

12) Във **Висшия съдебен съвет** това “Предложение” е пристигнало на 02 декември, петък; тогава именно **Председателя на Висшия съдебен съвет проф. Георги Петканов** и **Главният прокурор проф. Никола Филчев** извикали **Директора на Института за правни науки Цветана Каменова** и ѝ възложили “спешната бойна задача” да издаде заповед за уволнение, за да може в процеса на обсъждането на кандидатурите за нов Главен прокурор да отпадне възможността фактът на заемането от мен на тази длъжност да бъде използвано като “**авторитетен аргумент**” в подкрепа на кандидатурата.

В крайна сметка, обаче, тримата стигнали до и взели напълно благоразумното решение, че ако още същия ден ме уволнят, този факт несъмнено ще стане публично достояние и вероятно ще предизвика публичен скандал, и че най-добре ще е да

приложат стратегията на информационното игнориране, при която да се престорят че при тях не е било получавано никакво писмо и никакво “Предложение”, и така всичко да премине “без усложнения”.

Като надежда, че наистина всички ще премине “гладко и безпроблемно” е бил възприет и фактът, че в петък, събота и неделя (2, 3 и 4 декември) Телевизия СКАТ и Българската телеграфна агенция не са съобщили абсолютно нищо за писмото и предложението.

В Телевизия СКАТ писмото с “Предложение”-то също така е било пристигнало на 02 декември, петък. Обаче в понеделник вечерта, в 21 часа и 40 минути, водещият на предаването “Между редовете” Георги Ифандиев не само прочел от екрана целия текст на писмото, но и направил собствен коментар в подкрепа на “Предложение”-то.

Тогава във вторник, 06 декември, Георги Петканов и Никола Филчев спешно поискали от Цветана Каменова веднага да издаде заповед за уволнение, която да бъде издадена с датата от предния ден, 05 декември, както и било направено.

Уточнение: От предоставената ми изключително малка част от разсекретените архиви на Държавна сигурност е видно, че и двамата мои колеги – и Георги Петканов, и Никола Филчев – са били агенти на Държавна сигурност и са били ангажирани в строго секретните оперативни мероприятия, свързани с моето вкарване в затвора.

13) Само седем дни преди уволнението ми разговарях с Научния секретар на Института за правни науки при БАН ст. н. с. Веселин Цанков, на когото казах, че след една седмица ще предоставя в Института шест (6) книги, всяка от които е от по 550-600 страници голям издателски формат, които да бъдат обсъдени и препоръчани за печат от издателството на Института или от издателството на Българската Академия на науките, което издателство досега е издавало единствено книгите на приближените на Цветана Каменова лица, а на другите, включително и на самия мен, досега винаги е отказвано с аргумента, че това е невъзможно поради “финансови затруднения”.

Работата е там, че ако това беше станало и книгите ми бяха издадени, *аз щях да бъда единствения учен от Института, избрането на когото за Член-кореспондент на БАН щеше да бъде абсолютно неизбежно*, с което щяха да бъдат елиминирани претенциите поне на няколко души, принадлежащи към елита на бившата Държавна сигурност и на сегашната Червена мафия.

Работата е и в това, че при една такава висока научна позиция не само научният, но и политическият ми авторитет щяха да бъдат изключително високи и винаги язвително-критичното ми мнение относно същността на политическите процеси в България винаги щеше да има изключително висока научна и политическа стойност; а това е нещо, което винаги е било и винаги е рисковано за управляващия мафиотски елит, по отношение на когото вече в продължение на повече от 35 (тридесет и пет) години винаги съм сипел язвителни формулировки и квалификации.

Следователно, за да се опитат да предотвратят едно такова развитие на нещата, **най-висшите шефове на българския филиал на руската Червена мафия са предпочели да се опитат да ме отстранят от научната ми работа в този институт.**

14) Категоричен съм, че изключително важна роля за противозаконното ми уволнение е изиграло и обстоятелството, че *две седмици по-рано, в продължение на*

пет дни, от 26 до 30 ноември 2005 г. турската новинарска сателитна телевизия **TGRT Haber** (29 Ekim Cad. N 23, Yenibosna 34530 Istanbul, News Manager **Dogan Senturk**) излъчи експлозивно интервю с мен, посветено на темата за *ролята на КГБ и Червената мафия в протичащите в България вътрешно-политически процеси*.

В това интервю аз изрично и ясно **обосновах тезата, че Европейският съюз няма правото да приема България в своите редове**, докато държавата не е обезпечила справедливо правосъдие за хилядите жертви на престъпленията, извършени от подчинените на Държавна сигурност и на Червената мафия агенти и офицери, следователи, прокурори и съдии, предишни и сегашни партийни и държавни функционери.

15) Категоричен съм, че изключително важна роля за противозаконното ми уволнение е изиграло и обстоятелството, че само преди два месеца, **от началото на месец октомври предприех и днес продължавам** (съвместно с **бившия политически затворник Сезгин Мюмюн**) **дейността си по** организиране на всички български граждани, по отношение на които предишната комунистическата държава е била извършила политически мотивирани репресии и по отношение на които сегашната неокомунистическа българска държава е встъпила като съучастник в престъпленията, прикривайки както фактите на извършените конкретни престъпления, така и конкретните престъпници.

В тази връзка аз встъпих като ***напълно безплатен адвокат-консултант*** на колосално голям брой български граждани, на които не само написах, но и лично регистрирах в регистратурата на Главния прокурор **индивидуалните искания** за *наказателно преследване на всички отделни и конкретни лица, които са действували като агенти и офицери, следователи, прокурори и съдии, предишни и сегашни партийни и държавни функционери*, и които действувайки като такива са доказано виновни за противозаконното репресиране на всеки подписал това индивидуално искане български гражданин.

В резултат на тази моя дейност се получи така, че ***в момента протича изключително активен процес на интензивно подаване на индивидуални искания на български граждани, регистрирани и готови да бъдат регистринани в канцеларията на Главния прокурор***, крайният брой на които би могъл да има стойността на политическа лавина, която би могла да помете целия досегашен комунистически и неокомунистически, ченгеджийски и мафиотски елит.

16) Категоричен съм, че изключително важна роля за противозаконното ми уволнение е изиграло и обстоятелството, че преди един месец, **от началото на месец ноември, предприех и днес продължавам** (съвместно с **бившия политически затворник Сезгин Мюмюн**) **дейността си по организиране на адресирана до българските власти и до европейските институции масова гражданска подписка за търсене на наказателна отговорност** не само от всички престъпници, но и от всички техни укриватели от системата на политическата власт и правосъдието.

Съгласно вече направените в медиите изявления, когато подписката приключи, тя ще бъде връчена на **Президента, на Техни Превъзходителства Посланиците, акредитирани в България от държавите - членове на Европейския съюз и САЩ**, както и на **Председателя на Висшия съдебен съвет**.

17) Категоричен съм, че изключително важна роля за противозаконното ми уволнение е изиграло и обстоятелството, че **на 09 септември и на 14 октомври т. г.** дадох две едночасови (общо два часа) експлозивни интервюта по **Телевизия СКАТ** (предаването *“Между редовете”* с водещ **Георги Ифандиев**), в които говорих такива неща за политическата и правната система, както и за личностите, благодарение на които тази **Система** се крепи, каквито никой никога не е смее да говори в ефира на българските телевизии (разполагам с **DVD** и **VIDEO** запис, копия от които винаги мога да предоставя за публично ползуване).

18) Категоричен съм, че изключително важна роля за противозаконното ми уволнение е изиграло и обстоятелството, че считано **от 29 септември т. г.** предприех стратегия на предоставяне на **всички Посланици, акредитирани в България от държавите-членове на Европейския съюз и от САЩ**, както и на **Президента на България, Директора на Българската телеграфна агенция и кореспондента на Би Би Си в България на специални тематично центрирани изложения** (настоящото ми изложение е едно именно от тази серия), в които с прецизността на юрист съм групирал множество факти и съм обосновал тезата, че *от 1989-1990 г. до днес в България протича бруталното шествие на управлението на трансформираната в Червена мафия бивша Държавна сигурност.*

19) Категоричен съм, че изключително важна роля за противозаконното ми уволнение е изиграло и обстоятелството, че напълно изненадващо за висшето ръководство на **Червената мафия** преди една година (през 2004 г.) публикувах точно петнадесет (15) книги.

Преди всичко наблягам върху обстоятелството, че *самото съдържание на тези книги е такова, че представлява тотална иманентна или изрична критика* не само на т. нар. марксистически или комунистически подход в науката за правото и за политиката, но и тотално отхвърляне изобщо *на всякакъв вид левичарство в политическата и правната наука.*

Освен това, изключително силно наблягам върху обстоятелството, че в случая става въпрос най-вече, че с тези публикации **фактически успех да направя мощен пробив в установената и изключително строго контролираната от офицерите от Държавна сигурност издателска стратегия, тотално запушваща устата на свободното научно слово.**

Става въпрос, че по-рано офицерите от Първи и Втори отдел на Шесто управление на ДС тотално контролираха цялата издателска дейност, а чрез нея и научното израстване и утвърждаване на учените (тъй като научния статус винаги е зависел и зависи от публикациите), и така фактически издаването на дадена книга винаги е зависело от волята на ченгетата, чрез който факт пък, от своя страна, ченгетата са внасяли допълнителни елементи в тоталния си контрол върху науката и научните кадри.

Става въпрос и за това, че точно по същия начин и днес същите тези ченгета или членовете на техните фамилии, вече трансформирани в бизнесмени-издатели или работодатели на учените, контролират научния статус на учените, като контролират както съдържанието, така и количеството на научната продукция.

А) Така напр. след като в продължение на три години през 1977 г. всички научни съвети и рецензенти единодушно бяха взели решение да бъде отпечатана моята първа книга *“Прогностика”* и след като по официален начин тя бе изпратена в издателството

на Българската академия на науките, тази книга бе *“арестувана”* и престоя в чекмеджетата на Държавна сигурност повече от 16 (шестнадесет) години, до 1993 г., когато аз сам я издадох с мои лични пари; впрочем, цялата “одисея” на това издаване е публикувало от с. 234 до с. 284 като *“Приложение”* към същата книга.

Б) Когато през 1998 г. започнах да търся начини да публикувам втората си книга (*“Увод в Психологията на правото”*), именно чрез създаването на непреодолими финансови пречки против нейното отпечатване се обявиха твърде много сили (виж т. нар. *“Приложение”* към същата книга!).

Тъй като, обаче, все пак книгата бе отпечатана, когато мафията разбра, че това е било станало благодарение на парите, които бях получил от дейността си като пчелар (т. е. като продадох произведения от мен пчелен мед и така лиших децата си от него), впоследствие всяка година всичките ми кошери бяха най-прецизно унищожавани, докато накрая се отказах от по-нататъшното си занимание с пчеларството.

В) Когато през 2002 г. **инж. Николай Сомлев**, действайки като Директор на Пловдивската държавната фирма “Водоснабдяване и канализация” предостави на Пловдивския университет изключително огромна сума пари, при което в т. нар. “Договор за спонсориране” изрично бе посочено, че става въпрос за издаването именно на моята книга *“Психология на правото”*, **Ректорът на този Университет проф. Огнян Сапарев** категорично отказа да предостави парите за тази цел и да издаде книгата, и накрая предпочете да върне парите, но не и да ги предостави за отпечатването на книгата.

Уточнение: По онова време **проф. Огнян Сапарев** бе не само **Ректор на Университета**, но и **депутат в Парламента**, при това не само избран именно от наследницата на Комунистическата партия т. нар. **Българска социалистическа партия**, но и членуващ в т. нар. *“група на генералите”*, към която принадлежеха и все още принадлежат всички висши офицери от Държавна сигурност.

Освен това съвсем наскоро след издаването на книгата ми с въпросния **инж. Николай Сомлев** се случиха две важни събития: $\Rightarrow$ напълно немотивирано той бе уволнен от поста “Директор” на въпросната държавна фирма; $\Rightarrow$ без какъвто и да е официален обвинителен повод или каквато и да е легитимна процедура той е бил извикан в Полицията в град Пловдив и там са се били опитали да го заставят да признае, че именно той ми е бил дал *“откраднати от държавата пари”*, с които аз все пак съм издал книгата, на което той просто отговорил, че преди въобще да разговарят с него на тази тема, е необходимо да проучат документацията на фирмата, от която недвусмислено е видно, че твърдението им не е вярно.

Освен това, в специалното каре, публикувано на с. 513 от книгата, аз бях написал следния, разбира се, абсолютно неверен и провокаторски по отношение на мафията текст: “Авторът и Издателството изказват своята най-дълбока благодарност на фондацията “Св. Николай Чудотворец” за щедрата финансова подкрепа, благодарение на която читателите имат възможността да държат в ръцете си тази книга”. Тогава наистина въобще не предполагах, че такава фондация съществува и текстът беше напълно провокативен, ефектът от която моя провокация се прояви изключително бързо - когато след една година посетих град Варна и случайно узнах, че там съществува фондация, която има точно същото наименование, аз посетих офиса ѝ, подарих им екземпляр от книгата си и в замяна на това оттам ми казаха, че точно преди една година те са били разпитвани от някакъв финансов следовател от Полицията, който е искал да знае едно единствено нещо – *“Поради какви мотиви и съображения са дали пари на Янко Янков за издаването на неговата книга?”*.

20) Категоричен съм, че подготовката за уволнението ми несъмнено има много по-дълга предистория и генезис, което е видно включително и от посоченото тук обстоятелство.

От т. нар. “**Протокол № 2**” от 10 февруари 2005 г. от т. нар. “**Заседание на Секцията по “Публично-правни науки”**” е видно, че *притежаващите специализирано профилно научно-експертно мнение членове на този научен съвет* напълно единодушно са били взели **Решение**, съгласно което е предложено издадената от мен поредица от научни трудове (**осем книги**) по политически и правни учения да бъдат включени в **Отчета на Института пред Централното ръководство на БАН като “най-добри разработки за годината”**.

От т. нар. “**Протокол № 1**” от същият ден - 10 февруари 2005 г. – от т. нар. “**Заседание на Директорски съвет**” е видно, че членовете на този административен орган, наречен “**Директорски съвет**”, а именно **Цветана Каменова, Веселин Цанков и Милчо Паликарски**, *напълно необосновано и без каквото и да е коментар просто са изхвърлили моето име от подготвени за Централното управление на БАН списък*.

От този протокол е видно че като най-добри разработки са посочени тези на: **Никола Филчев, Веселин Цанков, Емилия Къндева, Дарина Зиновиева и Венцислав Стоянов**. Тъй като за първите три имена вече съм дал достатъчно сведения по-горе в настоящето изложение, остава да посоча кои, всъщност, са останалите двама. **Дарина Зиновиева** е съпруга на бивш офицер от Шесто управление на Държавна сигурност, а **Венцислав Стоянов** в момента работи в юридическа кантора, обслужваща висшия ешелон на Червената мафия.

Изключително съществено внимание във връзка със същото събитие имат и следните факти: $\Rightarrow$ на 10 май 2005 г. написах специално писмо, адресирано до **Директора на Института Цветана Каменова**, с което исках да ми бъде отговорено писмено и официално *поради какви причини и съображения, както и с какви аргументи е било пренебрегнато експертното мнение на членовете на Научния съвет на Сектора*, но до днес не съм получил абсолютно никакъв отговор; $\Rightarrow$ пак на същата дата официално съм регистрирал (**№ 33-26-09 от 10.05.2005 г.**) в Централното управление на Българската академия на науките мое писмо, адресирано до **Председателя на БАН академик Иван Н. Юхновски** и до **Главния научен секретар на БАН ст. н. с. Наум Якимов**, в което съм описал случая; тъй като, обаче, до днес не съм получил никакъв отговор и от двамата, за мен е повече от ясно, че става въпрос за *най-високо покровителствуване от страна на висшето ръководство на БАН на ченгеджийските оперативни мероприятия* на Директора на Института за правни науки.

21) И почти накрая нека посоча още нещо:

а) Първото ми уволнение от **Института за правни науки при БАН** беше осъществено на **на 18 март 1982 г.** и представляваше репресивен отговор на юридически напълно безукорната ми правозащитна дейност, която вършех по онова време, както и отговор на конфликта ми с цялата политическа система – това личи пределно ясно от архивите на Държавна сигурност;

б) След повече от девет (9) години, с решение от **15 май 1991 г. на Президиума на Българската академия на науките** (Протокол № 11, точка 3.3) това уволнение беше признато за противозаконно и политически репресивно.

в) Въпреки че трудовите ми права бяха напълно възстановени, в продължение на повече от една година състоящото се от **агенти и офицери на Държавна сигурност ръководство на Института за правни науки** отказваше да изпълни това решение; тогава **Директор на Института беше проф. Веселин Каракашев** (полковник от Държавна сигурност и преподавател във висшата школа на Държавна сигурност), а **научен секретар – доц. Цветан Цветанов**, активен доносник на Държавна сигурност, копие от донесенията на когото против мен официално са ми дадени от архива на МВР; впрочем, той е същият онзи, който бе основал мафиотското офицерско сдружение **“Защита”** и когото по-късно застреляха като бос на мафията.

г) Макар, че уволнението ми беше признато за напълно противозаконно и политически репресивно, **до днес не е наказан нито един от виновните за това уволнение и аз не съм получил нито една стотинка обезщетение.**

д) Естествено без да изпитвам каквато и да е носталгия към палачите си от времето на класическия комунизъм все пак съм длъжен да отбележа, че при първото ми уволнение подчиненият като **агент на Държавна сигурност академик и професор Ярослав Радев**, който по онова време беше не само **Директор на Института за правни науки при БАН**, но и **Вицепрезидент на България (Заместник-председател на Държавния съвет)**, поне се бе опитал да придаде привидна законност на уволнението, като беше принудил Научния съвет да вземе съответното решение.

е) Естествено без да изпитвам каквато и да е носталгия към епохата на класическия комунизъм все пак съм длъжен да отбележа, че при първото ми уволнение сред т. нар. **научна общност** все пак имаше изключително достойни и почтени хора, докато сега, поне сред тези, които са в Института, не мога да посоча такъв.

Онова, което най-много ме шокира, е че в **Института за правни науки при БАН днес пребивават единствено хора, които срещу получаваната мизерна ½ месечна заплата от 80-100 Евро са готови да се присъединят като политически проститутки към всеки нов победител във властта.**

Онова, което днес ме учудва е и фактът, че **Централното ръководство на Българската академия на науките** вече повече от пет години не си задава въпроса **“Защо на основен (пълнощатен) трудов договор в Института за правни науки са само пет души, биографията на които категорично и недвусмислено сочи за тяхната обвързаност с Държавна сигурност и с Червената мафия, и защо всички останали са заплашени от ситуация като моята?”** Нима отговорът не е, че именно това е механизмът на превръщането на учените в политически проститутки?!?

ж) По-рано в моя защита и против волята на Системата енергично и неотстъпчиво застанаха **проф. Иван Дерменджиев, проф. Нено Неновски** и **Главният асистент Никола Мулешков**, а **доц. Велко Вълканов** гласува с т. нар. **“бяла бюлетина”**, който факт, според неговите собствени думи, написани в книгите му, е представлявал послание, адресирано към властта, което е означавало **“Не съм с Янко, но не съм и с вас!”**.

Често пъти с чувството за моя вина си спомням едно заседание, на което **Главният асистент Никола Мулешков**, говорейки разпалено и енергично в моя защита, се обърна към **проф. Велко Вълканов**, който седеше до него с думите: **“Престани да ме риташ! Няма да спра да говоря! За мен справедливостта стои много по-високо от всички научни звания, степени и титли!”**. Тогава, само след три дни предстоеше **неговата хабилитация за доцент, която бе провалена завинаги именно поради това, че той се изказа в моя защита.**

з) За разлика от предишната заповед за уволнението ми, заповедта за сегашното уволнение, обаче, е издадена напълно еднолично от **Директора на Института за правни науки при БАН Цветана Каменова**, без да е налице каквото и да е предварително обсъждане от Научния съвет на каквито и да са факти, аргументи и мотиви, т. е. *без да е спазена същата процедура, която е била спазена при назначаването*, и в брутално противоречие с нормата на чл. 40, ал. 1, т. 8 от **Устава на БАН**, която правна норма изрично и ясно постановява, че **“освобождаването на лица с научни звания” може да стане единството по решение на Научния съвет.**

При това, нека изрично подчертая, че според информацията, която получих от технически по отношение на Института лица, след като е издала заповедта, **Ц. Каменова** напълно безапелационно е била заявила, че не само се ползува с доверието на Запада, но и че всичките нейни действия, включително и сегашното, са извършени *“по искане на Запада”* и *“в името на Европейските ценности”*.

22) И съвсем накрая нека посоча и списъка на моите книги.

При това, нека изрично подчертая, че за разлика от всички, които работят в **Института за правни науки при БАН** и които като правило при изброяването на своите публикации сочат трудове, които имат статуса “статия” или “доклад на конференция”, то *още след хабилитирането ми през 1995 г. аз престанах да броя този тип “научна продукция”(“научни стърготини”) и започнах да броя само книгите си.*

Нека изрично подчертая и това, че откакто съм започнал да публикувам каквото и да е, *досега нито един ред от написаното и публикуването от мен не е бил подложен на каквато и да е научна, публицистична или съдебна критика*, и че това се отнася включително и за съдържанието на онези мои “пищни” изявления, от които засегнатите лица биха могли да бъдат недоволни.

Списък на книгите на Янко Н. Янков

01. Янко Янков, Прогностика. Теоретико-методологически проблеми, С., Издателство “Янус” ЕООД, 1993, 288 с.; Формат **60 x 84/ 16**; ISBN **954-799-178-7**;

02. Янко Янков, Документ за самоличност. Политическа документалистика, С., Издателство “Янус” ЕООД, **Том 1**, 1994, 640 с.; Формат **70 x 100/ 16** (*Голям формат*); ISBN **954-8550-02-4**;

03. Янко Янков, Документ за самоличност. Политическа документалистика, С., Издателство “Янус” ЕООД, **Том 2**, 1995, 576 с.; Формат **70 x 100/ 16** (*Голям формат*); ISBN **954-8550-04-0**;

04. Янко Янков, Увод в Психологията на правото, С., Издателство “Янус” ЕООД, 1998, 322 с.; Формат **60 x 84/ 16**; ISBN **954-8550-06-7**;

05. Янко Янков, Психология на правото, **Том 1**, С., Издателство “Янус” ЕООД, 2002, 517 с.; Формат **60 x 84/ 16**; ISBN **954-8550-18-0** (**Том 1**);

06. Янко Янков, Документ за самоличност. Политическа документалистика, С., Издателство “Янус” ЕООД, **Том 3**, 2002, 576 с.; Формат **70 x 100/ 16** (*Голям формат*); ISBN **954-8550-07-5** (**Том 3**);

07. Янко Янков, Документ за самоличност. Политическа документалистика, С., Издателство “Янус” ЕООД, **Том 4**, 2003, 568 с.; Формат **70 x 100/ 16** (*Голям формат*); ISBN **954-8550-09-1** (**Том 4**);

08. Янко Янков, Документ за самоличност. Политическа документалистика, С., Издателство “Янус” ЕООД, **Том 5**, 2003, 546 с.; Формат **70 x 100/ 16** (*Голям формат*); ISBN 954-8550-20-2 (Том 5);

09. Янко Янков, Политически и правни учения на Месопотамия, С., Издателство “Янус” ЕООД, 2004 г., 147 с.; Формат **60 x 84/ 16**; ISBN 954-8550-24-5;

10. Янко Янков, Политически и правни учения на Древен Египет, С., Издателство “Янус” ЕООД, 2004 г., 94 с.; Формат **60 x 84/ 16**; ISBN 954-8550-25-3;

11. Янко Янков, Политически и правни учения на Древен Иран, С., Издателство “Янус” ЕООД, 2004 г., 98 с.; Формат **60 x 84/ 16**; ISBN 954-8550-26-1;

12. Янко Янков, Политически и правни учения на Юдея, С., Издателство “Янус” ЕООД, 2004 г., 126 с.; Формат **60 x 84/ 16**; ISBN 954-8550-27-х;

13. Янко Янков, Политически и правни учения на Древен Китай, С., Издателство “Янус” ЕООД, 2004 г., 131 с.; Формат **60 x 84/ 16**; ISBN 954-8550-28-8;

14. Янко Янков, Политически и правни учения на Древна Индия, С., Издателство “Янус” ЕООД, 2004 г., 93 с.; Формат **60 x 84/ 16**; ISBN 954-8550-29-6;

15. Янко Янков, Азбучни истини. (Блясъци на остроумието, номинирани със строг тъмничен затвор), С., Издателство “Янус” ЕООД, 2004 г., 352 с.; Формат **60 x 84/ 16**; ISBN 954-8550-11-3;

16. Янко Янков, Евтаназията. (Танатологически аспекти), С., Издателство “Янус” ЕООД, 2004 г., 75 с.; Формат **60 x 84/ 16**; ISBN 954-8550-32-6;

17. Янко Янков, Смъртното наказание. (Танатологически аспекти), С., Издателство “Янус” ЕООД, 2004 г., 134 с.; Формат **60 x 84/ 16**; ISBN 954-8550-15-6;

18. Янко Янков, Въведение в Танатологията. (Феноменология на живота и смъртта), С., Издателство “Янус” ЕООД, 2004 г., 202 с.; Формат **60 x 84/ 16**; ISBN 954-8550-21-0;

19. Янко Янков, Руският тероризъм, С., Издателство “Янус” ЕООД, 2004, 129 с.; Формат **60 x 84/ 16**; ISBN 954-8550-33-4;

20. Янко Янков, Политически и правни учения на Древна Гърция, С., Издателство “Янус” ЕООД, 2004, 532 с.; Формат **60 x 84/ 16**; ISBN 954-8550-30-х;

21. Янко Янков, Политически и правни учения на Древен Рим, С., Издателство “Янус” ЕООД, 2004, 455 с.; Формат **60 x 84/ 16**; ISBN 954-8550-31-8;

22. Янко Янков, Българският тероризъм, С., Издателство “Янус” ЕООД, 2004, 175 с.; Формат **60 x 84/ 16**; ISBN 954-8550-34-2;

23. Янко Янков, Хронология на най-известните терористични актове, С., Изд. “Янус”, 2004, 149 с.; Формат **60 x 84/ 16**; ISBN 954-8550-35-0;

24. Янков, Я., Документ за самоличност. Политическа документалистика, **Том 6**, С., Издателство “Янус” ЕООД, 2005, 526 с.; Формат **70 x 100/ 16** (*Голям формат*); ISBN 954-8550-22-9 (Том 6);

* * *

Приети за печат за 2005-2006 г., но неиздадени поради финансови причини (докато по-рано книгите ми не се издаваха поради идеологически причини, днес те не се издават поради финансови причини, като “причините на причините” са едни и същи)

25. **Янков, Я.**, Танатология. (Наука за хуманизиране на живота чрез демистификация на смъртта), С., Издателство “Янус” ЕООД, 2006, 753 с.; Формат 70 x 100/ 16 (*Голям формат*); ISBN 954-8550-36-9;

26. **Янков, Я.**, Прогностика.(Теоретико-методологически проблеми), Второ, преработено и допълнено издание, С., Издателство “Янус” ЕООД, 2006, 445 стр.; Формат 70 x 100/ 16 (*Голям формат*); ISBN 954-8550-37-7;

27. **Янков, Я.**, Кутията на Пандора. Една калейдоскопична визия върху тероризма, С., Издателство “Янус” ЕООД, 2006, 555 стр.; Формат 70 x 100/ 16 (*Голям формат*); ISBN 954-8550-16-4;

28. **Янков, Я.**, Политически и правни учения. (Основни аспекти на политико-правния генезис), **Том 1**, С., Издателство “Янус” ЕООД, 2006, 525 стр.; Формат 70 x 100/ 16 (*Голям формат*); ISBN 954-8550-42-3 (Том 1);

29. **Янков, Я.**, Политически и правни учения. (Основни аспекти на политико-правния генезис), **Том 2**, С., Издателство “Янус” ЕООД, 2006, 505 стр.; Формат 70 x 100/ 16 (*Голям формат*); ISBN 954-8550-43-1 (Том 2);

30. **Янков, Я.**, Политически и правни учения. (Основни аспекти на политико-правния генезис), **Том 3**, С., Издателство “Янус” ЕООД, 2006, 500 стр.; Формат 70 x 100/ 16 (*Голям формат*); ISBN 954-8550-44-X (Том 3);

31. **Янков, Я.**, Политическите убийства. **Кн. I.** Кой уби Володя Наков, С., Издателство “Янус” ЕООД, 2006, 145 стр.; Формат 60 x 84/ 16; ISBN 954-8550-10-5;

32. **Янков, Я.**, Политическите убийства. **Кн. II.** Кой ми попречи да убия вицепрезидента Ярослав Радев и експремиера Андрей Луканов, С., Издателство “Янус” ЕООД, 2006, 150 стр.; Формат 60 x 84/ 16; ISBN 954-8550-12-1 (Кн. II);

33. **Янков, Я.**, Политическите убийства. **Кн. III.** Кой уби брат ми Камен Янков, С., Издателство “Янус” ЕООД, 2006, 150 стр.; Формат 60 x 84/ 16; ISBN 954-8550-45-8 (Кн. III);

34) **Янков, Я.**, Българският манталитет и неговите политически измерения, С., Издателство “Янус” ЕООД, 2006, 280 стр.; Формат 60 x 84/ 16; ISBN 954-8550-13-X;

35) **Янков, Я.**, Легитимните основи на политическата власт в България, С., Издателство “Янус” ЕООД, 2006, 415 стр.; Формат 60 x 84/ 16; ISBN 954-8550-14-8;

* * *

Книги, завършването на които е предстоящо:

36. **Янков, Я.**, Червената мафия. (Политологичен анализ на посткомунистическата престъпност), С., Издателство “Янус” ЕООД, 2007, 185 стр.; Формат 60 x 84/ 16; ISBN 954-8550-17-2;

37. **Янков, Я.**, Социално-политическият преход, С., Издателство “Янус” ЕООД, 2007, 450 стр.; Формат 60 x 84/ 16; ISBN 954-8550-47-4;

38. **Янков, Я.**, Пътят към Европа (България в полето на ценностните периферии и геополитическите стратегии), С., Издателство “Янус” ЕООД, 2007, 210 стр.; Формат 60 x 84/ 16; ISBN 954-8550-46-6;

* * *

Господин Председател на БАН,

С настоящето си изложение се обръщам към Вас като към “*по-горестояща административна и работодателска инстанция*”, която има правото и

възможността да осъществява **административен контрол** върху актовете, издавани от **Директора на Института за правни науки при Българската академия на науките** и да отменява тези актове. В качеството Ви на такъв настоявам пред Вас **да осъществите своите контролни правомощия и да отмените акта, с който съм уволнен**.

Длъжен съм да Ви уведомя, **Господин Председател на БАН**, че така, както по-рано в продължение на повече от девет години не се примирих с противозаконното ми уволнение, така и днес няма да се примиря, и че единственият начин “да се отървете от мен” е или да се опитате да обосновате уволнението ми по същество (т. е. чрез научни аргументи и чрез решение на Научния съвет), или да отмените уволнението с всички произтичащи от това законови последици.

При това, **Господин Председател на БАН**, дължен съм изрично и ясно да Ви заявя, че ако Вие наистина считате себе си за учен, който е заинтересован от утвърждаването на авторитета на **Българската академия на науките**, то Вие бихте постъпил благоразумно като обявите процедура, при която да **предложите поне първите шест от готовите за печат книги за обсъждане** съгласно правилата за издателската дейност на БАН, и **след евентуалните експертни препоръки**, да се погрижите да обезпечите тяхното издаване от Академичното издателство. Мисля, че Българската Академия на науките ми дължи поне това, тъй като именно тя, в пълно нарушение на тогава действащите правила, бе спряла от издаване изпратената в Издателството още на 08 юни 1977 г. моя книга “**Прогностика**”, която не бе допусната до печат по нареждане на Държавна сигурност.

При това, **Господин Председател на БАН**, като изрично и ясно подчертавам, че **от момента на постъпването ми на работа в системата на БАН през 1974 г. до днес никога не е бил изтъкван абсолютно нито един аргумент против моята научна продукция**, изрично и ясно **Ви декларирам, че ако Вие днес измислите такъв, то аз ще върна на БАН всичките пари, които до днес съм получавал във вид на заплата**.

* * *

Ваши Превъзходителства,

Обръщам се към Вас така, както традиционно съм се обръщал още от времето на управлението на класическата комунистическа власт, когато мнозина от Вашите предшественици се срещаха лично с мен и ме уверяваха, че моята дейност е политически високостойностна. Обръщам се към Вас и поради това, че считам, че имам това право, тъй като преди много години Вашите предшественици ме “**поощряваха**” да се срещам с тях, във връзка именно с което после комунистическата власт ме осъди на шест години и половина затвор.

Обръщам се към Вас, **Ваши Превъзходителства**, за да Ви кажа, че наистина когато попаднах в затвора аз усещах защитата, която имах от Запада, но и да изразя огорчението си от това, че **предоставяната от Запада защита на автентичните противници на комунистическата Система (на мен и на такива като мен) винаги е била много по-нискоинтензивна и много по-нискоефективна, отколкото тази, която е била предоставяна на т. нар. дисиденти, които, несъмнено, си бяха чиста проба комунисти, искащи да бъдат едновременно с това и капиталисти**. Обръщам се към Вас и защото отдавна искам да получа отговор на въпроса: “**Защо след 1990 г. Западът легитимира като свои демократични партньори именно моите палачи?**”

* * *

Ваши Превъзходителства,

Господин Председател на БАН,

Разбира се, какво точно ще предприемете във връзка с това мое изложение, си е Ваш проблем. Каквото имаше да Ви казвам по този случай, аз Ви го казах; ще продължа да Ви пиша и по други случаи или казуси.

Освен това както тези, така и многобройните други факти, ще се опитам да ги кажа и на т. нар. **Западна общественост**.

19 декември 2005 г.

Янко Н. Янков